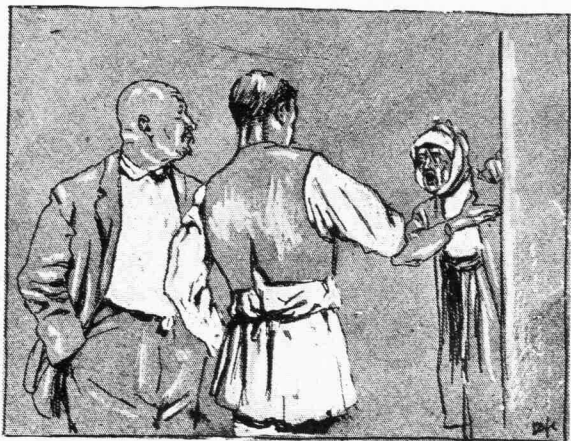

Μονάχα τὴ νύφη δὲν ἔβλεπα στὸ τραπέζι καὶ νόμισα πῶς ἔτσι ἦτανε ἔθιμο στὸ χωριό. Ὅταν πιά ἐφάγαμε καλά καὶ ἤπιαμε, ἄρχισε τὸ τραγοῦδι καὶ τὸ ντουφεκίδι. Κ' ἐνῶ ὁ Γιάννος τὸ εἶχε παρμένο :

« Ἀντώνη μου, τί σκέπτεσαι κ' εἶσαι συλλογισμένος . . . »

ἀκούσαμε ἄξαφνα στὸ ἄλλο δωμάτιο φωνές μικροῦ παιδιοῦ.

— « Θανάση! Γιάννο! Τρεχάτε! ἡ νύφη παιδοκόμησε! . . . »

— Θανάση, Γιάννο! φωνάζ' ἡ μάννα τοῦ Γιάννου· τρεχάτε! ἡ νύφη παιδοκόμησε καὶ τὸ παιδί δὲν φαίνεται σὰν καλά. Παπᾶ μου, νὰ τὸ βαφτίσουμε.

Στὴ στιγμή πετάχτηκαν δύο-τρεῖς στὴν ἐκκλησιά, φέρανε τὴ κολουμπήθρα, καὶ τὴν ὥρα ποῦ διάβαζε ὁ παπᾶς τὰ γράμματα, ἐγὼ μετροῦσα τοὺς μῆνας ἀπὸ τότε ποῦ πέρασε ὁ Γιάννος στρατιώτης στὸ χωριό του ἕως τὰ σήμερα καὶ τοὺς ἔβγαζα ἐννιά.

(1914)

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡλικία γεροντοκόρης

Εἰκοσι τῆς δίνεις χρόνια ὅταν ντύνεται,
μὰ τῆς δίνεις κι' ἄλλα τόσα σὰν ξετύνεται.